

TEATRITX

Presenta

LA SOSPITA

el cas de l'estafa

Index

genere detectivesc	3
Estructura de l'espectacle.....	7
Sinopsi i Objectius.....	8
L'espectacle.....	9
Fitxes tècnica i artística.....	10
Teatritx.....	11

genere detectivesc

El detectivesc és un subgènere del gènere policíac i de ficció de misteri en què un investigador o un detectiu, ja sigui professional, aficionat o jubilat, investiga un crim, sovint un assassinat. El gènere detectivesc va començar gairebé a la mateixa època que la ficció especulativa i altres ficcions de gènere a mitjans del segle XIX i s'ha mantingut extremadament popular, sobretot a les novel·les. Alguns dels herois més famosos de la ficció detectivesca són C. Auguste Dupin, Sherlock Holmes i Hercule Poirot. Les històries juvenils amb The Hardy Boys, Nancy Drew i The Boxcar Children també han romàs en la impremta durant diverses dècades. La ficció es pot expressar en diversos formats, inclosos escrits, actuacions en directe, pel·lícules, programes de televisió, animacions, videojocs i jocs de rol, si bé en el camp de la ficció detectivesca, les novel·les detectivesques n'han estat una de les seves principals expressions.

Un poc d'història

Martin Hewitt, creat per l'autor britànic Arthur Morrison el 1894, és un dels primers exemples de l'estil modern del detectiu privat de ficció. Aquest personatge es descriu com un "detectiu destinat a desafiar el detectiu-com-superhome que representava Holmes".

A finals de la dècada de 1920, Al Capone i la Mafia inspiraven no només la por, sinó que van despertar la curiositat sobre el món subterrani del crim. Les revistes populars de *Pulp Fiction* com *Black Mask* van aprofitar-ho, ja que autors com Carrol John Daly van publicar històries violentes que se centraven en el caos i la injustícia que envoltaven els criminals, no en les circumstàncies del crim. Molt sovint, fins i tot no existia cap misteri real: els llibres simplement giraven al voltant de la justícia a qui es mereixia un tractament dur, que es descrivia amb detall explícit ". El tema general que aquests escriptors van retratar reflectia "la cara canviant de la mateixa Amèrica".

A la dècada de 1930, el gènere de l'ull privat va ser adoptat plenament per escriptors nord-americans. Un dels principals contribuents a aquest estil va ser Dashiell Hammett amb el seu personatge d'investigador privat, Sam Spade. El seu estil de ficció policíaca "sol tractar l'activitat criminal en un entorn urbà modern, un

món de signes desconnectats i desconeguts anònims". "Exposades amb un llenguatge rigorós i de vegades elegant a través dels ulls poc emocionals dels nous detectius herois, aquestes històries eren un fenomen americà".

A finals de la dècada de 1930, Raymond Chandler va actualitzar el formulari amb el seu detectiu privat Philip Marlowe, que va aportar una veu més íntima al detectiu que l'estil més "distanciat" de l'informe d'operatiu de les històries de Continental Op de Hammett. Tot i lluitar per la tasca de traçar una història, el seu diàleg cadenciat i les seves narracions críptiques eren musicals, evocant els carrerons obscurs i els durs matons, dones riques i homes poderosos sobre els quals va escriure. S'han realitzat diverses pel·lícules de llargmetratge i televisió sobre el personatge de Philip Marlowe. James Hadley Chase va escriure algunes novel·les amb ulls privats com a herois principals, com ara *Requiem de Blonde* (1945) *Lay Her Among the Lilies* (1950) i *Figure It Out for Yourself* (1950). Els herois d'aquestes novel·les són ulls privats típics, molt semblants o plagiat de l'obra de Raymond Chandler.

Ross Macdonald, pseudònim de Kenneth Millar, va actualitzar el formulari de nou amb el seu detectiu Lew Archer. Archer, com els herois de ficció de Hammett, era un ull de càmera, amb gairebé cap passat conegut. "Gireu Archer cap als costats i desapareix", va escriure un crític. Dos dels punts forts de Macdonald eren el seu ús de la psicologia i la seva bella prosa, plena d'imatges. Igual que altres escriptors "durs", Macdonald pretenia donar una impressió de realisme en la seva obra a través de la violència, el sexe i la confrontació. La pel·lícula *Harper* de 1966 protagonitzada per Paul Newman es basava en la primera història de Lew Archer *The Moving Target* (1949). Newman va repetir el paper a *The Drowning Pool* el 1976.

Michael Collins, pseudònim de Dennis Lynds, és generalment considerat l'autor que va portar la forma a l'Edat Moderna. El seu PI, Dan Fortune, va participar constantment en el mateix tipus d'històries de David i Goliat que van escriure Hammett, Chandler i Macdonald, però Collins va adoptar una inclinació sociològica, explorant el significat dels llocs dels seus personatges en la societat i l'impacte de la societat. tenia sobre la gent. Plens de comentaris i prosa retallada, els seus llibres eren més íntims que els dels seus predecessors, dramatitzant que el crim pot passar a la pròpia sala d'estar.

La novel·la de PI era un camp dominat pels homes, en què poques vegades les autores femenines van trobar publicació fins que finalment es van publicar Marcia Muller, Sara Paretsky i Sue Grafton a finals dels anys setanta i principis dels vuitanta. El detectiu de cada autor, també femení, era intel·ligent i físic i podia aguantar-se. La seva acceptació i èxit van provocar que les editorials cerquessin altres autores.

Detectius de ficció influents

Sherlock Holmes

Sherlock Holmes és el detectiu de ficció britànic creat per Arthur Conan Doyle. Després d'aparèixer per primera vegada a "Estudi en escarlata", les històries de Sherlock Holmes no van ser un èxit immediat. No obstant això, després de publicar-se a The Strand Magazine el 1891, el detectiu es va fer indubtablement popular. Després de l'èxit de Sherlock Holmes, molts escriptors de misteri van imitar l'estructura de Doyle en les seves pròpies històries de detectius i van copiar les característiques de Sherlock Holmes en els seus propis detectius.

Sherlock Holmes com a sèrie és potser la forma més popular de ficció policíaca. Doyle va intentar matar el personatge després de vint-i-tres històries, però després de la petició popular, va continuar escrivint històries de Sherlock Holmes. La popularitat de Sherlock Holmes s'estén més enllà del mitjà escrit. Per exemple, la sèrie de

televisió ,Sherlock produïda per la BBC, va guanyar un gran nombre de seguidors després d'emetre's per primera vegada el 2010, imbuïnt un renovat interès pel personatge en gran públic. A causa de la popularitat de Holmes, Conan Doyle era sovint considerat com "tan conegut com la reina Victòria".

Hercules Poirot

Hercules Poirot és un detectiu privat belga de ficció, creat per Agatha Christie. Com un dels personatges més famosos i que més van durar de Christie, Poirot va aparèixer en 33 novel·les, una obra de teatre i més de 50 contes, publicats entre 1920 i 1975. Hercule Poirot va aparèixer per primera vegada a *The Mysterious Affair at Styles*, publicat el 1920, i va morir a , publicat el 1975, que és l'últim treball d'Agatha Christie. El 6 d'agost de 1975, The New York Times va publicar a la seva portada la necrològica de la mort de Poirot amb la portada de la novel·la recentment publicada.

Auguste Dupin

Auguste Dupin és un personatge fictici creat per Edgar Allan Poe. Dupin va fer la seva primera aparició a Els crims de la rue Morgue de Poe (1841), considerat àmpliament com la primera història de ficció policíaca. Torna a aparèixer a El misteri de Marie Rogêt (1842) i La carta robada (1844).

C. Auguste Dupin és generalment reconegut com el prototip de molts detectius ficticis que es van crear més tard, incloent Sherlock Holmes per Arthur Conan Doyle i Hercule Poirot per Agatha Christie. Conan Doyle va escriure una vegada: "Cadascuna [de les històries detectivesques de Poe] és una arrel a partir de la qual s'ha desenvolupat tota una literatura... On va ser la història del detectiu fins que Poe hi va inspirar la respiració?"

Ellery Queen

Ellery Queen és un detectiu fictici creat pels escriptors nord-americans Manfred Bennington Lee i Frederic Dannay, a més del pseudònim conjunt dels cosins Dannay i Lee. Va aparèixer per primera vegada a the Roman hat mystery (1929) i va protagonitzar més de 30 novel·les i diverses col·leccions de contes. Durant els anys trenta i bona part dels anys quaranta, Ellery Queen va ser possiblement el detectiu de ficció nord-americà més conegut.

Estructura i funcionament de la funció

Pel que fa a la organització seria la següent:

Arribada públic, composició de grups i explicació del funcionament. Repartiment de targetes i noms de detectius, també d'una carpeta amb pistes. Un cop asseguts es representaria l'escena d'obertura. Un cop acabada passariem al primer torn d'interrogacions, cada taula (grup de detectius) disposa de 2 minuts amb cada personatge per preguntar-los allò que vulguin. També han de mirar-se les proves que tenen a la carpeta.

Un cop acabades les interrogacions (la durada dependrà del numero de grups que hi hagi) es representarà l'escena 2.

Passada una estona en la que el públic fa els seus debats i deduccions finals, la víctima passara per les taules a recollir els veredictes de cada grup de detectius (qui ha estat? com? i perquè?)

Finalment, s'escenificara l'escena final on es rebel·len les respostes i finalment s'anuncia al grup guanyador .

Sinopsi

Hi ha quatre persones responsables d'una gran estafa, però els diners els té guardats un d'ells que acaba assassinat. El públic assistent haurà d'endevinar qui és el responsable de la seva mort; el seu cosí? La seva ex-parella? Després de que el públic faci les elucubracions pertinents i algú endevini qui ha estat l'assassí, es representarà l'escena final que donarà llum a tot plegat i decidirà qui ha encertat l'autor d'aquest brutal assassinat.

Objectius

- Donar a conèixer la cultura del misteri i detectivesca.
- Posar damunt la taula Mallorca a través dels seus autors.
- Mostrar diferents tècniques escèniques com el clown, les màscares, performance, les interpretacions emocionals o fins i tot el circ.
- Mostrar la manera d'utilitzar formules de creixement personal en el nostre dia a dia.
- Aprendre a fer deduccions.
- Fer palesa la importància educativa del pensament lògic i de deducció.
- Aprendre a valorar la deducció com a fet divertit i com a base per un món d'imaginació i creació.
- Valorar el món de la interpretació i del teatre en general.
- Fer conèixer i endinsar al públic en la cultura emocional.
- Conèixer i aprendre a gaudir de músiques diferents.

L'espectacle. El cas de l'estafa.

Ens trobem en el moment que 4 personatges, després de fer una gran estafa s'han de repartir els diners. Qui els té guardats no ho posa senzill i acaba mort; assassinat per algú dels altres.

Hi ha 2 dones que son germanes i dos homes que també son parents i que a més formen dues parelles.

Les 2 primeres escenes ens posen en situació i acabem amb l'assassinat d'un d'ells.

Després de que el públic, dividit en grups, faci els seus interrogatoris i deduccions, emetrà un veredicte. Qui encerti qui és l'assassí s'endurà un premi.

Finalment s'interpretarà la darrera escena on tot queda descobert i sabrem la veritat de tot.

L'ambientació de l'espectacle son els anys 20, amb gavardines i capells de l'època. Tot el vestuari en general està molt cuidat i té tots els detalls d'aquells anys on la màfia dels estats units feia de les seves.

Ens trobem en un menjador d'una casa qualsevol, amb la seva taula, cadires, estanteria, etc...

És nadal i els detalls i la decoració de la sala ens transportarà al 24 de desembre, una data de germanor que acabarà com el rosari de l'aurora.

La música, també dels anys 20, ens farà acompanyar l'acció de cada moment i ambientarà les imatges per fer-nos sentir les emocions de cada instant.

Òbviament és un espectacle interactiu on el públic ha d'interrogar als actors i on amb algunes pistes que surten a les escenes ha de fer les seves deduccions.

Una altra manera de veure i participar d'un bon espectacle. L'estafa és el primer de tota una serie de casos que aviat ompliran ses nostres sales.

Ens acompanyeu?

Fitxa tècnica i artística

Idea Original: Miriam Garau i Elena Ramis

Autors: Miriam Garau, Elena Ramis, Josuè Guasch

Direcció: Josuè Guasch

Dramatúrgia: Josuè Guasch i Miriam Garau

Vestuari: Mª Elena Ramis

Intèrprets: Caterina Alorda, Alicia Ruata, Jaume «Xuia» i Josuè Guasch

Escenografia i atrezzo: Mª Elena Ramis

Espai Sonor: Josuè Guasch

Disseny de llums: Pedro Victory

Producció: Teatritx

Edat recomanada: De 14 anys endavant.

Regidoria: Mª Elena Ramis

TEATRITX

Josué Guasch Carbonell

M. Elena Ramis LLabrés

Teatritx està format per professionals amb una llarga trajectòria dins les arts escèniques provinents de diverses companyies. Al 2019 Teatritx va complir 10 anys de vida. En aquests 10 anys han conquerit al públic mallorquí i als i les programadores de tota Mallorca, arribant a fer més de 150 actuacions l'any dins la nostra illa, amb espectacles de tot tipus: teatre per adults, teatre infantil, cercaviles....

Amb espectacles com: «LORCA QUE TE QUIERO LORCA», «LA CAPUTXETA VERMELLA», «EL PALLASSO SABATOT» O «CERCAVILA DE CONTE» entre d'altres.

De tant en tant fan el salt a altres comunitats amb diferents propostes i formats.

També són col·laboradors en programacions d'espectacles i gestió cultural a municipis i ens privats.

Al 2017 van obrir l'Espai Teatritx a Inca, on radica la seu de la companyia i on s'ha obert una Escola d'Arts Escèniques per a totes les edats i nivells.

Josué Guasch Carbonell, llicenciat en Art Dramàtic per l'Institut del Teatre de Barcelona, és actor, director i dramaturg.

M. Elena Ramis Llabrés, Tècnic Superior en Arts Aplicades a l'Escultura per l'Escola d'Arts i Oficis La Llotja, Barcelona, és escultora, escenògrafa i dramaturga.

Teatritx

Av. Antoni Maura núm. 168

07300 Inca

Mail: teatritx@gmail.com

Contacte: Josué Guasch Carbonell

M. Elena Ramis Llabrés

Telèfon: 971 25 12 44/ 625 111 980